

— Лозе, лозе ще садимъ!...

Цѣль день птичкитѣ работили и посадили лозето. Всички се заловили да си правятъ гнѣзда. Не минало много. Дошло време да рѣжатъ лозитѣ. Птичкитѣ пакъ тръгнали. Видѣли Коса на едно дърво.

— Хайде, Косъ, да рѣжемъ лозитѣ.

— Не мога, правя си гнѣздо, — отвърналъ той.

Изминали се много дни. Тревата поникнала.

— Хайде, братя, лозето трѣбва да се копае, — викналъ Врабчо на птичкитѣ.

— Да вървимъ, да вървимъ!... Косъ, хайде на копане.

— Бихъ дошълъ, братя, ала тъкмо сега нося яйца.

Дошло лѣто. Въ гората било чудно хубаво. Цвѣтя цвѣтѣли, птички пѣли, дърветата хвърляли хладна сѣнка. А днитѣ въ полето били свѣтли, горещи. Житата на-веждали пълнитѣ си класове.

Лозето израстнало.

— Утре ще отидемъ да връзваме, — напомнилъ Врабчо на птичкитѣ.

На утрото де що имало птичка отишла да помага. Повикали и Коса.

— Пакъ не мога да дойда. На... мжтя!... — отвърналъ той.

Лѣтото станало много горещо. Не било лесно да се работи по горещината. Ала лозето не чака! Трѣбвало да се плѣви. Птичкитѣ и тоя пжтъ дружно отишли на работа.

— Косъ, хайде де! — подканили го тѣ.

— Какъ да отида! Ако оставя малкитѣ си сами, ще загинатъ.

Най-сетне дошелъ гроздоберъ. Огньовете засвѣтѣли по лозята и до късна вечеръ се чували пѣснитѣ на берачитѣ. Нашитѣ птички се зарадвали, зачуруликали и литнали къмъ лозето.

— Кжде сте тръгнали? — попиталъ ги Косътъ.

— Да беремъ грозде!...

— Безъ мене ли?... Хубава работа! Я почакайте да повикамъ и децата си.

Вѣра Бояджиева